

хвъркнало възбогъ та отишло и са нечуло ни видяло, а простакътъ го изглѣдалъ угриженъ.

Помни ти младо момче, каквото та съвѣтватъ мъдритѣ и по-стари хора, ако искашь да са не излѣгвашъ често и да ти са присмива всѣкій.

МАЛЪКЪ СЪЧКО.

*Която ржка дава,
тя никога неоскъждава.*

Нѣкой си простодушенъ, но добронѣравенъ селачъ, не твърдѣ богатъ човѣкъ, който имаше и набожностъ, веднажъ, помѣранъ отъ свѣщенника имъ, защото неприбиралъ у дома си ни одного странника, той са извинаяше, че билъ по настоящему въ голѣма оскѣдностъ, та заради това неприялъ никого да ношува, защото нѣмалъ съ какво да го нагости, а той му рече: »небойса чужденцитѣ, които приемаме въ кѣшитѣ си да прѣспиватъ само една нощъ, тѣ неправятъ оскѣдностъ, но съкамъ юще принасятъ изобилностъ; защото *»която ржка дава, тя никога неоскъждава.«*

Това като разбра онзи селенинъ рѣши са вече всѣкого странника да приема въ кѣщата си. И тѣй ходѣше вечеръ по тъмно изъ улицитѣ да търси замржкнали пѣтници, за да ги прибере у дома си. А послѣ като са научихъ сичкитѣ пѣтници, поченахъ и сами да дохождѣтъ, и безъ да ги кани нѣкой, а на пѣтъ и съсѣдитѣ му ги проваждахъ като ги насочвахъ да отиватъ право у неговата кѣща.

Но слѣдъ една година, когато зе да му са свърша всичко, и той хвана да мисли, че ще да осиромашей съвсѣмъ, изрече да не прибира вече никого; научени да ходятъ се у него, а юще и съсѣдитѣ му ги пращахъ, несмѣяше да ги распѣди, и мислѣше какъ да направи.

Най-послѣ са реши тѣй: за напрѣдъ ако стане